

КУМЧО ВЪЛЧО

Духна вѣтъръ по горитѣ,
а следъ него Снѣжко
пптица вечъ загърна
съ руното си тежко.

— Пакъ наставатъ днесъ за мене
тѣзъ велики пости,
нито прѣсна гостба има
нито сухи кости!

Кумчо Вълчо гледа, гледа
вредомъ бѣло, бѣло, —
нито стадо вечъ се вижда,
нито пусто село.

И умисленъ и печаленъ
тръгна изъ гората,
вѣтърътъ задъ него свири,
свири изъ мъглата.

Вас. Павурджиевъ

СЕЛЯНИНЪТЪ ВЪ БЕДА

Цѣло лѣто блѣска земята бедниятъ селянинъ, троши гръбъ на слънцето, жъна и върша, за да събере единъ хамбаръ жито. Пази го, пести го, за да има презъ зимата и за цѣлата година до ново жито. Малко му бѣше брашното, едва имаше за него, жената и децата. Не оставаше за куче да храни. — За какво ли е на сиромаха куче, какво ще му пази? — помисли си селянинътъ и куче не си отгледа.

Но една сутринъ видѣ бедниятъ селянинъ, че е разбитъ хамбарътъ. Изнесълъ бѣ нѣкой презъ нощта всичкото жито. Завайка се сиромашътъ, разплакаха се жената и децата му. Насъбраха се съседитѣ. Натрупаха се предъ хамбара. Завайкаха се и тѣ.

— Ако бѣше по-близу до кщцата хамбарътъ, не би се осмѣлилъ никой да го разбива! — каза единъ.

— Ехъ, да имаше куче, и далече да е, ще чуе и никой не би и помислилъ да влиза въ двора! — добави другъ.